

NOVINE

Pobožen, družbeni, pismeni list za vogrske slovence.
PRIHÁJA VSAKO NEDELO.

CENA NOVIN JE:

Za domače, če jih več	Za amerikance, če jih več
vkup hodi 2 K,	vkup hodi 4 K 20 f,
če samo edne 3 K,	če samo edne 5 K 40 f.

Cena vsakoga falata domá je 4 filere; v Ameriki 10 filerov.

Dobijo se
v Čerensoveih pri **KLEKL**
JOŽEFI plebanoši v pokoji.
Cserfold, Zalamegye.

Na té naslov se naj pošilajo: naroč-
nina, glási i dári za Novine. Vsak pa
naj podpiše svoje imé, ki kaj novi-
nam naznája.

Trétja nedela po vüzmi. Varstvo svetoga Jožefa.

„Jezuša so meli za sinü Jožefovoga.“
(Mát. III. 23.)

Zakaj? Gotovo ne bi ga meli, če se Jožef ne bi po očinskem skrbo za njega. Vidili so naime, kak se mantra i dela, naj odredi njega. I da so Božega oznanüvanja ne poznali, poleg šteroga je Prečista Devica Marija brez moškoga po čüdnoj poti milošče Dúha Svétoga Jezuša poprijela, so ga meli za očo njegovoga i ne hranitela, kaj je po pravici bio

Dnes varstvo svetoga Jožefa obhája maticerkv. To teliko pomeni, da je on varivač, čuvar cele katoličanske matercerkvi, kak je bio negda Jezušov i Marjin. Maticérkev je oprvim samo tri kotrige mela: Jezuša, Marijo i sv. Jožefa. Čuvár njéni je bio sv. Jožef. Dnesdén na stomilijone kotrig má i vse té bráni, zagovárja, hráni i čuva sv. Jožef.

Kda mati svoje dete varje, njemi dvojo dobroto skáže: 1) varje je od nesreče; na náročah maternij naime nikša, nesreča ne more dete doségnoti i če je kje indri doségne, na maternom krili se ono vüzpoče, potoláži i pomiri. 2) Mati, kda dete svoje varje, je túdi redi, je naime ali nadája, ali njemi pa falaček krúha da v roke i dete je tak blaženo i zadovolno pri materi. Glédajte dúšice, kda mi od sv. Jožefa právimo, da varje nás, te mi túdi na dvojo dobroto mislimo, štero po njem dobimo: on nas varje nesréč i hráni nas!

Sveti Jožef je tisti dnes, kak je bio te, kda je živo: smileni mož. Samo. ka v meri nedopovedljivo vekšoj, kak, kda je na sveti bio. To pa záto, ka njemi Jezuš za njegove trüde v nebésah dao za pláčo to. Smilenost to naj-vekšo má on do nás i v njej to naj-vekšo blaženost. Njegova dika v nébi

je náime za Marijonov najveksa više vseh angelov i svetnikov. Njega Jezušova maticerkv za varivača časti — to je za nas prevelika sreča. Tá maticérkev se naime ne more vkaniti i nas túdi ne. zato ka je Boža, ka jo vodi Dúh svéti. Kda nas záto ona vči, da je sv. Jožef naš varivač — vervajmo i veselimo se i bodimo zahvalni za to miloščo.

Varje on nas nesreč. kak negda Jezuša. Njemi je mesto iskao v Bethlehemi, naj pod strehov pride na svet v štali vse lepo na réd pobrao, naj se Bože Dete ne prehladi, v noči gorstano i bežao, kak sv. písmo veli, naj vujde Herodi i reši smrti Jezušeka. I kda je nazaj šo v svoj dom z Egipta, je trepetao za Dete i ravno zato ne šo v Betlehem ka je tú Archelaj kralüvao, sin Herodov. Kak potrto i žalostno ga je iskao tri dni, kda je ga zgübo kak verno je delao svoje tesárijo, naj, ga z materjov prežive. — Tá skrbli-vost sv. Jožefa tá lübezen njegova je naš deo. Do vseh nás, ki smo katoličanci ma on tisto lübézen, kak je meo do Jezuša. Oča naš je on po Jezuš-voj voli, kak je Marija mati naša po rávno toj voli. Keliko nevol, dúševnih — telovnih nesreč smo rešeni po prošnjah svetoga Jožefa! To mi niti premisliti ne moremo. Gda se z sveta odločimo, te bomo to samo svetlo vidili. Telovni oča túdi jezero dobrot skáže i dete to morebit more zapopasti? Samo v odrašenoj dobi, dostakrát samo te, gda je že ono túdi oča i pri svojoj deci ma jezero trüdov, spozna, kaj njemi je lastiven oča bio. Bodimo záto zahválni sv. Jožefi. To zahvalnost pa skažimo s tem, da bomo v vseh težavah z vüpanjom k njemi prihájali i vsaki dén ga z kakšov pobožnov molitvicov častili. Jako-jako vam preporáčam vsaki dén zmoliti njegovoj sedméroj žalosti i radosti kaj na čast če več ne edno

zdravomarjo, ali ovak samo na njé misliti. Ne pozábimo nikdár rečih sv. Treze: Po sv. Jožefi sem nikaj ne prosila da ne bi bila zadobila.

Sv. Jožef je hrano Jezuša. Nas túdi. S krbi se, da zrasté pšenica, grozdje, so dúhovniki, ki krüh i vino spremenijo v Jezušovo telo i krv, da se dúše ž njim nahranijo. V kelikih cerkváh ne bi bilo oltárskoga Svestva če sv. Jožef ne bi bio varivač matercerkvi. On nam sprosí té krüh dúševen. „Idite k Jožefi“ je velo egiptovski kral lüdém. K Jožefi očáki je je zgono po krüh. Mi pa k svetomi Jožefi hodi-mo po njega. Prosimo ga denéšnji dén prav ponizno, naj v naših i v vnoгих dúšah obüdi goréčo želo do pogostoga svetoga obhajila.

Litanije sv. Jožefa dnes i té tje-den vsaki dén oh da ne bi pozabila zmoliti niedna hiša, naj se zavali Je-zušovomi i svojemi čuvári za telikaj-šo ponüjeno pomoč i naj si jo i znova izprosi.

Krščanski navuk.

Od priprave za firmo sem vam dnes tjeden gučao. Priporačo sem vam 1. vsaki dén zmoliti desetino sv. čisla: Ki nam je sv. Dúha z nebés poslao i 2. kaj se zatajiti. Dečica kakše ménjše zatajüvanje naj opravi, starejši pa neš-terni post naj zvrši. K tomi zdaj ešče nekaj pridenem: ne prečítete samo, nego i zdržite to! Zdržite! Za nébo se ide tú! Pri firmanji té reči pravijo púšpek: Zanaménjam te z znaménjom križa i potrdim te z krizmov zveličanja v imeni Očé i Sina i Dúha svetoga. Amen. Kda se té reči nad férmancom spregorijo, se vtisne v njegovo dúšo znaménje, štero se več na večne čaše ne da zbrisati, nego ostáne zmérom gor na njej. Pa če de dúša v pékli? Túdi. To znaménje jo bo ešče nezgo-

vorno peklo, v nébi pa veselilo. Vnébi bo to nezgovorno lepo, v pékli pa nezgrüntano grdo. Mogoče, da rávno križ bo to znamenje, križa se pa vrág kak nájbole le boji. Rávnótak se ga bo bojao túdi vsaki prekléti. Trepetao bo od strahú pred križom žavrzenec, pa ne bo se ga mogo na veke odsloboditi. Kak strašno bo to. Po nevredna firma to rodi. V smrtnom grehi se dati firmati je smrten greh i ešče zgúbiček vseh milostih štere to svestvo vrednim dá iz šterimi znájo to življenje tak prekoračiti, da pridejo do srečne smrti. Smrtnih grehov nas pa *dobra spoved* reši. Ne Právím spoved, nego „*dobra spoved*.“ Kda de pa dobra spoved od toga za en tjeđen,

Vere včenje v šolah.

Svete vere včenje v šolah je važno delo. Od toga visi, kakši bode odraseni človek. Kde se dobro korenje posadi v detečih srcih, tam se je vúpati, da pošteni i razsvetleni krščeniki iz njih postanejo. Či se pa vere včenje po dühovnikovej nemarnosti zamúdi, je to ne samo grozna krivičnost, liki na celo pokolenje neizgovorna škoda. Zato cerkvena oblast tak ostro zapovedava dühovnim pastiróm, da mladino v šolah nej po svetskih vučitelah, nego oseбно morejo včiti katekizmuš.

Vera pa se more v šolah ravno tak, kak v cerkvi na predganci, po ma-

ternom jeziki naprej davati. To želi ob prvím zdrava pamet. Kak bode dete razumilo vere včenje po ednom neznanom ali nepopolno znanom jeziki, štero včenje je dostakrat še po maternom jeziki tak žmetno razložiti. Što pa misli, da je zadosta, či se deca brezrazumno samo katekizmuš navčijo, pa drúgo nej potrebno, tisti telko razmi k vere včenjeh, kak pútar k orgolanji. — Ob drugim pa vere včenje v šolah je samo korenje, iz šteroga more sledi drevo krščanskoga žitka zrasti, kda se tisto včenje dale razloži. Tak se primeri vere včenje v šolah k poslednjem žitki, kak abc k čtenjeh. Či što šče vogrski štetí, što pa de takši bedak, ka se te grčki, ali židovski abc navči? Kak pa de se krščenik dale včio svete materecerkvi navuk, da niti vogrski, niti slovenski nerazmi? — Ob tretjim pa cerkvena oblast ostro zapovedava, da se vere navuk v šolah more po materinskem jeziki naprej davati. — I ob slednjim je domovinska pravda to pravico spoznala i dopústila še v svojih državni (államskih) šolah.

Našli so se pa — naši Slovenci je dobro poznajo — niki čednjaki, šteri so proti toj pravici močno brsali; vrele dühovnike grajali pa ogrizavali; vere včenje v šolah po vogrskom želeli, stariše prisiljavali, da so mogli deci vogrski katekizmuš kúpiti. Na to pa so nej meli pravice. Zato so se pobožni dühovniki proti postavili, tak rekoč, da ob prvím je katehet nej jeziko — vučitel, to je svetskih vučitelov dužnost; ob drúgim pa v šolah pri vere včenjeh izven dühovnika drúgi nema pravice

zapovedavati. Vsaki naj na svojem dvori zapovedava.

Pred ništerimi dnevi, aprila 28-ga je od ministeriuma edna nova pravda na svetlo dana na to gledoč. Naime tak se glasi ta pravda: *Vere včenje se po maternom jeziki bode godilo v ljudskih (elementarskih) šolah v vseh šesti razredah, izven toga v višesnjih ljudskih pa v pörgarskih šolah i v preparandijah* (kde se za vučitele včijo). Pa to zatoga volo, kak pravi ministerium, *naj se s tem domolubnost pa pobožnost s pridom i vekšim spehom v decih obúdi.*

Ka pa koli k tomi bodejo naši čednjaki pa liberalci pravili? Komi pa bodejo ministerium pa vlado notri tožili? Na to smo radovedni.

Naš samostan.

Pred desetimi leti sem začeo vrevjavati „Marijin List“ stem pogojom, da čiste dohodke, šteri od potrebnih stroškov više ostanejo. obrném na zidanje ednoga samostana (kloštra) v slovenskoj krajini, ki bi se meo skrbeti, naj zadovolí dūšne potrebe vogrskih slovincov. Cerkevna oblast je odobrila i potrdila té moj namen.

Letos, kda obhajamo desetletnico Marijinoga Lista, smo v tom dugovánji z ednim stopájom dale prišli. — K odaji je bilo zemlišče i celo gospodarstvo Marič Janoša na Krajni, štero obséga nekaj više od 12 plúgov. To

Od vojaka.

Narodna.

Ednok je bio eden vojak. Te njemi je pa že preteklo leto dni, kak je odišeo od domi, pa bi jako rad šo domo na dopúst. Proso je zato, naj ga pústijo konči na dva dni, ka si pogledne svoj dom. Samo dva dni, več nikaj ne prosi.

Prošnja njemi je bila poslušnena. Dobo je dopúst, samo ka več nikaj nej, dva dni so njemi dovolili. Da je pa šče inda nej bilo železni vozo, zato je proso konja, ka bi se na konji jaháo domo.

To so njemi túdi dovolili.

Vojak si je te seo na konja, pa se je jahao prtí domi.

Jahao je že daleč, pa je prišeo v eden log. Tam je dol odišeo s prave poti, pa je zablodo. Dugo je hodo semtam po toj poti, pa je iskao pravo pot, da je je pa nej mogeo najti.

Nazadnje je prišeo do ednoga velkoga grada. Pri tom gradi je pa pá nej mogeo najti vrat, ka bi šo notri. Po dugom iskanji je že te najšeo edna vrata, da so pa ta bila zaklenjena. Samo edna lúknja je bila odprta, gde se je človek lejko skoz potegno.

Vojak je zdaj skočó s konja, pa je konja pri vrataj privezao, on se je pa skoz tiste lúknje potegno, pa je šo notri v grad.

Bilo je že kesno večer, gda je v grad prišeo, pa je drúgoga nikoga nej najšeo, edno staro žensko. Ta se je prestrašila, gda ga je zaglednola, pa njemi je pravila:

— Ka te pa nosi tú?! Pašči se včasi vó z grada, ovači detú tvoja smrt!

Vojak se je toga nej zbojao, liki je proso žensko:

— Prosim te, draga ženska, daj mi prenočišče. Potni človek sam, sam zablodo, pa zdaj nevem kama iti.

Ženska njemi je pa odgovorila:

— Dragi človek, jaz ti toga zanikoj ne morem včiniti, zato ka je tú dosta tovajov, pa te zaistino bujejo, gda domo pridejo. Li se pašči, kak najbole moreš, ka hitrej dale odi-deš, ka te tovasi ne zgrabijo.

Vojak je pa nej šteo iti, liki je pitao žensko:

— Kelko tovajov pa te je tú?

Ona njemi je odgovorila:

— Dvanajset jih pride domo ob osmoj vóri, dvanajset jih pride ob devetoj vóri, dvanajset jih pa pride ob desetoj vóri. Zato se pa li pašči tūdnót, ka ti jaz nikak ne morem dati prenočišča.

Vojak je nato odišeo od ženske, pa je nej šo krej od grada, liki je šo k tistoj lúknji, ge se je prle skoz potegno, pa je tam čakao tovae. Gda je bilo osem vóra, je začúto velko rabuko. Šlo je najmre domo dvanajset tovajov, pa gda so ovarali njegovoga konja, so si gučali: Nekak prej more biti v gradi, da je te konj tú privezani.

Tovaji so medtem prišli do lúknje. Naprle se je potegno skoz nje te prednji, zanjim pa ovi eden po ednom. Vojak je pa stao na ovom kraji lúknje, pa gda se je šteri tovaj potegno skoz, vsakomi je odsekao glavo s sablov. Spoklao jih je vseh dvanajset, pa si je te dol seo pa čakao deveto vóro.

Gda je bila devet vóra, je prišlo drúgih dvanajset. Vojak je tem ravno tak napravo, kak ovim prle; odsekao njim je vsemi glave, pa je te čakao deseto vóro.

Ob desetih je pá prišlo tretjih dvanajset. Vojak je túdi tem glave vkraj zodsekao, tak ka jih je zdaj že šestreseti mrtvih ležalo.

Zatem je šo vojak nazaj notri v grad, pa je pravo ženski:

— Minola je že deseta vúra, pa je šče i zdaj nišče nej prišeo v grad. Kak lejko bi ti meni dala večerjo, da maš dosta pripravleno, ka bi se jaz najo pa napio, pa bi te leži počivao tú v gradi.

Ženska ga je nato gnala v edno hižo, pa ga je tam notri zaklenola. V toj hiži so pa že bili notri zaklenjeni dve dekli pa eden stari vojak.

Gda je ženska v hižo zaprla vojaka, ka se njoj ga je več nej trbelo bojati, njemi je ovadila:

— Ob edenajsetoj vóri šče pride domo dvanajset tovajov, vej te tisti že vmorijo!

V tistoj hiži pa, ge je vojak bio z ovimi tremi notrizaklenjeni, so tovasi meli nekši stari top (štúk) pa nekše krugle. Te top je vojak naréd napravo, ga je nabio s kruglami, pa je te čakao tovae.

Ob edenajsetih je resan prišlo domo pá dvanajset tovajov, pa njim je ženska včasi povedala, ka njim je eden vojak šestreseti tivarišov spoklao, zdaj ga je pa te ona zaprla v tisto hižo, gde so ovi trije notri zaprti.

Tovaji so nato velke srde dobili, pa so se popretili:

imánje sem v namen samostana zdaj dolikúpo za 17 jezero koron.

Z koj pa plácam to?

Od lista je čistoga ostalo. . 2931·46 K
Svoje peneze do slednjega

filera pridao 3417·34 K

Interesa so penezi prinesli
od novoga leta 23·62 K

Serec Anton iz Szombat-
hely-a je darúvao 3— K

Edsídť Štefan z Gederovec pa 100— K
vkúp 6475·42 K

Aprila 23-ga sem 6000 koron Marič Janoš dolpláčo, 11 jezero pa njemi dužen ostao. To pa morem v štirah mesecah, to je do prvoga septembra dolpláčati. Vzemem pa te peneze z kase, šteri dug se bo rešúvao z tistov arendov štero imánje kúpleno bo nosilo. Za pétideset let je te rešeno. — Te se pa nás nieden ne včáka samostana? *Če vsaki vogrski slovenec ki je katoličanske vere, dá v desetih letah vsake leto samo 20 filerov, to se právi od toga nájmenjšega deteta túdi, to je v 10 letah samo 2 kor. te za deset let že lahko začnemo postavlati cerkev i hišo na čast Sv. Družini Jezusi-Mariji-Jožefi.*

Kaj pa bo namen samostana? Za vsako slovensko faro bo nastáven, ne samo za tišinsko, vednako, da bo dužen po vseh farah misijone meti, tak ka v šestih-sedmih letah pride brez stroškov misijon na edno faro. Funda-

— Vaj njemi mi zdaj že napravimo, ka mo šče remenje ž njega režali!

Šli so zato proti tistoj hiži, gde je vojak bio notri zaklenjeni, pa so posili šteli dveri notri vdreti, ka bi hitrej prišli do-njega. Vojak je pa top kredi meo napelani, pa gda je čúo, ka so tovaji vsi pred dverami, ga je zmrsó. Top je počó, pa je vseh dvanajset to-vajov bujó.

Zatem je vojak zapovedao ovim trem, dvema deklama pa staromi vojaki, ka so túdi notri zaprti bili, naj te spoklane tovaje kstrani spravijo, pa njim je šče bodikaj gučao, ka so se pri tom deli jako neopačno držali. On je pa šo nad žensko, pa jo je jako húdó meo zakaj njemi je nej ovadila, či ob edenajsetih túdi prido tovaji domo.

Dugo sta se pernjala međ sebov vojak pa ženska vojaka pá v edno hižo spravila, pa ga je tam notri zaklenola. Gda ga je pa že notri zaklenola, ka se njoj ga je već nej trbelo bojati, njemi je ovadila, ka šče ob dvanajsetoj vóri pride domo dvanajset tovajov, pa tej že napravijo račun ž njim.

Prišla je dvanajseta vóra, pa je resan prišlo pá dvanajset tovajov domo. Tej tovaji so pa vidli, ka so njuvi tivarišje spoklani nakúpi ležali, zato so včasi pitali žensko:

— Ka pa to je, ka so ovi naši tivarišje vsi mrtvi, pa so tam vóni nakúp zvlačeni?

(Dale pride.)

cija bo záto za vse fare vednako. Prek-dam nadale samostani túdi naše no-vine i list, i vodo bo túdi deviške dúše, štere se međ svetom posvetijo po sv. Jožefi Mariji na pomoč dúhovnikom, da tei temveč dúš rešijo na tolažbo Srci Jezušovomi v oltárskom Svestvi pre-bivajočemi. To je namen.

Naj se nam to delo čem hitrej posreči prosim vsekdanéšnje vaše mo-litvi na té namen. Prosim vas, molite na čast sv. Družine vsaki dén končí-mar edno zdravomarjo. Pa ki nameni vekši dár dati na té namen, naj mi ga do rok zroči do 2-ga augusta, ka te menje penez vmemem z hranilnice, menjši bo, túdi intereš, i bliže pridemo k svojimi cili. Vsaki najmenjši dár pa túdi vmemem od té vüre mao, — kak sem že v listi naznano — ve ga ne date meni, nego Jezusi. To številkó novin si pa za spomin dobro shránite, to vam bodi veselí teštament. Jezuš Marija, Jožef nas pa naj pomagajo, da njim na čast i vnogim dúšam na re-šenje to delo čem prlé zvršimo. Vnogo naših pokojnih čáka na svéte, meše v toj novoj cerkvi. Paščimo se!

Čerensovci, 1914. apr. 24-ga.

Klekl Jožef
pleb. na pokoji.

Dom i svet.

Mestuni župan Szombathely - ski Brenner Tobija ide v pokoj. Penzije dobi 7056 koron.

Kohl Medárd posvećeni púšpek Esztergom-ski, ki so z doma iz naše púšpekije, so v svojoj rojstnoj vési Radafalva, zvoué blagoslovili. Naskori nastáne v toj vési fara po darovitnosti púšpeka rojáka.

Odpúšćenje je proso pisatel novin protikršćanskih „Nap“ od našega púšpeka zato ka je to pisao od njih, da so dáli mito za svojo čast vládi. Da je iz srca žalúvao svoj greh, so njemi višesnji pastér odpústili i sodnija ga je oprostila.

Obetežali so nam apoštolski kral. Ali beteg bodo presvetli vladar vendar premagali vklub svojoj starosti i njim je že bole.

Baron Fejérvári Géza bivši mins-terski presednik i vojni minister je vmro v Beči.

Zdržítev katoličancov i protestan-tov. Dr. Csernoch Janoš estergonski knezoprimas so na zbori. „Dežélne-Széchenyi-jove-zavéze“ (Országos Széchenyi Szövetség) sledéće spregovorili:

„Tisto ideálno prijátelstvo, štero je katoličanskoga Széchenyi-ja k protes-tanskimi Wesselényi-ji vézalo, more za zgled biti vsem vernim kršćenikom, ki v istojednoj vogrskoj domovini prebi-vajo, kak morejo odkrito i vzajemo

sodelovati, da obranijo občinski krscans-ki dúh i njegovo ceno i kak morejo eden ovoga poštvati.“

Té govor ide proti slobodnozidá-rom i drúgim nevernim liberalcom, ki širijo nevernost i z tém podkopávajo ne samo matericerkvi, nego i domovi-ni stebre. Luteranski i kalavinski vodi-telj Petri Elek i Zsilinszki Mihal sta zato svoje vernike gorpozvala, naj se v svojoj veri močno protipostávljajo vsoj slobodnozidárskoj, nevernoj nakáni.

Mi túdi goripozovémo naše evan-geliceance, naj držijo znami, da nevernost peterejo. Naj si naročijo záto naše krš-ćanske novine, štere po právom krš-ćanskom dišijo pa so ešče v lúblénom maternom jeziki pisane.

Angležki kral V. Jürij je z svojov ženov Mary kralicov pohodo glavno mesto Francoskoga: Paris. Francozi so jihva z nájtopešimi pozdravi sprejéli.

Blažena Ivana D' Arc francoska junakinja i mantrnica ta čista devojka, štero so zavolo njene vere katoličanske i vere lúbavi do svoje domovine angleži na grmadi zežgali, bo svetni-cam prišteta. Ta pravda se je zdaj začela v Rimi.

Na Svédskom zdaj volijo poslani-ke. Liberalci so već okrájoj zgúbili.

Mexikanski presednik Huerta v Srednjoj Ameriki je ne ščeó spuniti želenja Severnoamerikanskoga presed-nika Wilsona, da bi čast pokozala vla-da njegovoj zastavi, zato na boj ide međ njima.

Túrki preganjajo že pá kršćenike. Ešče so ednoga dúhovnika vmorili. Kda je meša bila, so v cerkev vdarili, cerk-vene reči spokrali, ženske oskrunili i 4000 ovi odegnali.

Najdba katoličanskoga dúhovnika. *Odenbach* imenúvami dúhovnik v Clevelandih je zgrúntao novi toplomer (šteri meri mraz i topločo,) šteri pip-rávi vse falinge dozdašnjih toplomerov.

Junaški dúhovnik. „The Taplet“ angležge novine poročajo, da je pri toj nedávnoj železniskoj nesreći mašinist pod kola prišo, štera so ga tak pod se dobila, da je ne mogo odslobojen bi-ti. Najvékša nevarnost je pa v tom bila, da so se kola v vsakom hipi mela prevrći. Naughton katoličanski dúhovnik je zdaj sem prišo i kda je zvedo da je mašinist katoličanec, v toj nájvekšoj nevarnosti se je pod kola spravo, be-težnika spovedo; tečas ga ne odpústo, dokeč je ne té dúše zdejhno.

Posilovič, zagrabečki nadpúšpek so preminočo nedelo ob pol deveti pred poldnom po dugoletnom, teškom beté-gi vmrli. Od 1910-ga leta so mesto njih vsa opravili, že nadpúšpek Bauer Anton oprávlali, ki do njim zdaj nas-lednik, Pokojni so velko starost doži-veli. Dokeč so njim moći dopústile so mrlivo se trúdili, naj međ vogri i her-vati se zložnost občúva. Do leta 1893-ga so v ze ngi bili púšpek i tamodnet soimenúváni bili za nadpúšpeka v Zag-reb.

Odgovor na pismo ednoga evangeličanca.

Dnes tjeden sam vam obečao, da va si zdaj od toga gučala, kak je Jezuš i z rečmi nam na znánje dao, da zvün Bogá s memo i smo tūdi dužni druge na pomoč zezávati. Z svojim zglédom je pokazao to te, kda je Dev. Marijo i sv. Jožefa sam na pomoč zvaó, z svojimi rečmi pa te, kda nam je zapovedao, naj se po njegovom zglédi ravnamo. Ali glejmo to drugo malo obširnej.

Vi, kak pišete, verjete da je Kristuš Bog. Bog je pa večn. Bio je záto Kristuš kak Bog, to je v golój drugoj Božoj osebi od vekomaj. Ravnao i zapovedavao je záto vse od vekomaj. Po-vejte meni, kaj pa právi on v drugoj knigi Mojzešovej od angela? To, da ga vsi izraelci moro bogati, njegov glás poslušati, za njim hoditi. Če pa to ne bi učinili, je kaštigao bo. Vidite, sam Bog zapovedava, naj se i drugi časti i zezáva zvün njega. — Glejmo eden drugi dogodek. Bog je dao na Sianskoj gori desetere zapovedi. Mojzeš se je dugo mūdio na gori, kda je 2 tábli z zapovidami prek vzeo. Lūdstvo se je toga navolilo, zato si je zlejalo iz zlata tele i to za Boga melo i častilo. To bolvanstvo je Bog strašno šteo pokaštigati. Celi narod je nameno pokončati zvün Mojzeša. I kaj je njegove srdé pomirilo? Mojzeš ga je proso na pokojne svete očáke. Abrahama, Izáka i Jákopa. To ga je pomirilo, da je na pomoč zezvaó té svetnike i zavolo toga je smilenje kazao sto i stojezerim. Slobodno je záto i dužnost nam je zvün Boga i svétce prositi, naj nam pomá-gajo. Ka pa Tobijovo zgodbo znáte iz svetoga pisma? Koga je poslaó na pomoč toj pobožnoj familiji? Rafaela nadangela. Té pa, kaj je včino, kda ga je mládi Tobija proso, naj ga velikanske ribe reši? Rešo ga je. Prosili so ga tūdi naj odžené hūdoga dūha od zakona vkraj i včino je to. Glédajte, kak je Bogi ljubleno, če njegove svétce zezavamo. (Dale pride).

Glási.

Sočič Kalman krajnčki krémár je ne obsojen od sombotelskoga pravednoga stolca, zato, ka je od mašinskih delavcov k njemu prinešena pšenica ne spoznana za tolvajsko blago.

Obsodila je Kuronja Ivana sodnija na dvátjedno vozo, zato ka je pri Gradi na senji z šatora Kovač Jožefa sabola ništern falat odvala odneso.

Z pištolov se je zmenjao, jo kázao v Martjancih pri ednom saboli Barbarič Mirko 19 leten dečko, kda je naednok samo počila i strláj je v rame zadeo sabolskoga vučenca Poredoš Jánoša.

Kakše vremen naj čakamo? Toplejše i sūhšno.

Obesili so v Gyulaféhervári Rosor Jūrja, ki je svoje lastivne stariše moro. Slednja žela njemu je bila, naj sme ešče ednak Bogá moliti. I vrelo je molo pred razpelom.

Obeso se je v Lendavi 70 leten Šafar Gregor stanovnik lendavski. Neredna pitvina ga je v pameti zmotila i v norosti je to včino. Trezni bodimo.

Prevrgo se je Bohár Ádam lendavski mesar v Gronjem Lakoši i se je vse zdrūzgao. Konji so se naime spačili, kola k telegrafovoj sohi potégnoili, kde je nesrečen s kol spadno i tá so te prek po njem šla.

Vlovili so tolvaja Reif Nacija iz Srdešča, ki je v Lendavi na postáji železniškoj z vagona eden kranščák cukra odneso. Po dugom letanji so ga pri čarnom logi v ednoj mlaki zadobšali.

Obsejeni brodar. Korošec Štefana melinčkoga stanovnika je sobečko obmejno strážarstvo (határrendőrség) na 3 dnēven zapor i 30 koron pláče obsodilo, zato ka je brez potnih listov vazo izseljence v ládji prek Mūre.

Obeso se je v Andrejcih Kardos Jancš, 74 let star stanovnik andrejskih za volo nevzdravlivoga betega. Pa bi morebit ešče samo pár dni živo.

Strelo ga je z lástnov revolverov. V Mačkovcih je Gomboc Andreša sin, 19 leten poheb na odajo prineso v štaló Gomboc Jožefa, k toga blapci Andreš Števani 21 let staromi dečki, svojo nabito revolvero. Gda bi tam kazao, kak se more mrsiti, i hlápec to probao je revolvera počila i dečka v pleče zavádila. Golobiš so njemu v Radgoni vūvzéli. Zakaj se ne drži stáro pravilo „za deco je ne orožje!“

Tretjeredniški shod je bio pri Gradi 19-ga aprila v šoli. Navuke so razlagali vlč. Bednarik Rudolf plebanoš. Vsaki mesec ga bodo držali i sledkar v cerkvi.

Blagoslávlanje križa je je vršilo 19-ga aprila v Vidoncih na pokopališči. Oprávlalis obred z velikov Slovesno stjov več. g. Bednarik Rudolf plebanoš. Č. g. Ficko Karol kaplan so pa ob toj priliki genljivo lepí govor držali od lūbeznosti našega križanoga Boga. Tri jezero lūdi se je vdeležilo slovesnosti.

Shod trétjereški pri Sv. Sebeščani bo skoz celo leto vsako trétjo nedelo meseca v katoličanskoj verskoj šoli.

Kapela bo zidana na Gornjem-Lakoši. Postaviti jo dá rožnovenska bratovčina. Dare pobira Kopinja Jožef.

Praseči tolvaje. Perš Sandor i njegov brat Adam sta v Vančavési pri Smodiš Leopoldi v noči prasece ščela vkradnoti. Ali domáči so jihva zapazili, kda sta edno prase že v vreči melo i po priliki so jihvaz sosedami vréd tūdi zgrabili. Pri župani so jihva pod obrambo vzéli, dokeč so jihva ne cankovski žandarje v Soboto odegнали.

Pošta

R. J. Rakovnik. Hvala na pesmi, bo prisla. — Mi vsi spoznamo potrebo gramatičnih pravil — ali zdaj jih je še nemogoče vpelati 1) ne ga pisatelov; 2) lūdstvo je komaj zdaj začelo popravi kaj bole čiteti 3) nareče se loči posebno tam zgoraj „bojnečko.“ Mi moremo vseh krajov reči vkúp spraviti, vsaki má kaj posebnoga i lepo slovenskoga. „Bojneci, májo reči „župan“ „rotiti,“ „vem“ (znam) „čem“ „livada“ itd, štere ne rabijo i večkrat tūdi ne razumijo „Dolenci,“ „Ravenci“ i „Goričanci.“ I nasprotno. Glejmo pár takših reči: robača — srakica; vrhnje — smetana; pomi-je — ščava; ščavnjek — ščava; grmaditi — grablati; vilice — rašoške; pisker — lonec; robec — hadarca, facalejk; bomblek — bátek; bimbok, krčiti — trébíti edno pomenijo, pa kak se ločijo. Pa keliko je še takših. Vse se more prle poravnati. Vsako tvoje delo v tom oglédi z zahvalnostjov sprejmemo. — „Najdragši Jezušov ostanek“ — ne vem, če je tū. Cé bi bio, ga že preglédnem. Vred roman-ja mi odpiši — zavolo silnoga dela, ne mislim, da bi se vdeležo.

Mekiš J. Nuskova. Hvala na podpori. Če novin ne dobite, le včasí se zglastite. Štamparija se pregledne včasí, kaj je ne čūda pri telikajšem deli, kda vsaki dēn má dvoje novine razpošilati, te trétje so pa te naše. V pismi sem vam tak dáo odgovor. Vse vas naj blagoslovi. Srce Jezušovo, ki dobro reč podpirate.

Pūcko Martin. Gančani Pét vam jih več pošlem, kak ste prosili. Hvala na glasi.

K. Št. Bratoncei. Hva'a na prestávanji. Sodba o listi je kriva. Strokovnják Dr. R... nasprotno je svojo najvékšo zadovolnost nad njim i zrazo zdaj vūzemske svétke. Lani so se mi tūdi tak protili, pa smo z Marijinov pomočjov z 400-mi narastli, tak bo i kleti. Bote že vidili.

Keréc Štefan. Proséčka Vés. Tak piši, kak si zdaj. — Júrko se že gláso — dobi je v Grádec. Ovi se naj tūdi glásijo. Jaz bom ti vse novine pošilao — v šešnje daj krémárom — ali v trgovino. Kaj mi jih že komi na šinjek zvežejo.

Odaja

Pét plūgov orátje zemle,
5 plūgov trávnika i pol
plūga loga je k odaji od
Radgone edno vūro. Hramba
i stala i preci sadovenoga
drevja je gor.

Cena se zvedi pri

EDSID JANOSI
v **Gederovcih**

(Kőhida, p. Ferencak. Vasm)

To je tisti stroj

(mašin), z šterim si lahko dosta
penez správi ešče tisti kmet, ki
samo 2—3 kravi má.

Presvetitve dá

Alfa-Separator R.T.

Budapest, VI., Lomb-utca 11.